

НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

«СОЦІАЛЬНІ АСПЕКТИ ВІЙСЬКОВО-ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СЕКТОРА БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ: ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ»

**Збірник тез доповідей
І Міжнародної науково-практичної онлайн-конференції
(Україна, Харків, 20 травня 2021 р.)**

Харків 2021

СЕКЦІЯ 6. Питання вдосконалення соціального управління і військово-соціальної роботи в секторі безпеки і оборони.....	201
Білоус Т.Л. Деякі чинники професійної діяльності працівників органів внутрішніх справ України.....	201
Блудов Д.К. Аналіз застосування стилів управління в діяльності командирів тактичного рівня національної гвардії України.....	203
Бойчук Ю.Д., Зуб О.В., Таймасов Ю.С. Культура здоров'я як невід'ємний складник професійної культури майбутнього офіцера.....	204
Бондаренко С.В. Дослідження лідерських якостей офіцера тактичного рівня та шляхів їх формування.....	206
Ванієва А.Т. Особливості прийняття соціально-управлінського рішення офіцерами тактичного рівня.....	208
Василенко В.А., Кисіленко А.В. Військово-риторична культура як інструмент професійної комунікації.....	209
Власов Д.А. Аналіз стану формування комунікативної культури майбутнього офіцера тактичного рівня.....	212
Єсіпова О.О. Рекомендації щодо вдосконалення індивідуальної системи оцінювання ефективності діяльності персоналу НГУ.....	214
Катріченко В.С. Управлінський цикл та його складові в діяльності командира тактичного рівня.....	216
Корець А.С. Емпіричний аналіз стану застосування методів мотивації в соціальному управлінні командира тактичного рівня.....	219
Курило В.С., Караман О.Л., Савченко С.В. Емпіричний аналіз стану застосування методів мотивації в соціальному управлінні командира тактичного рівня.....	221
Куруч А.В. Соціальна робота із сім'ями учасників бойових дій як елемент реінтеграції до цивільного життя.....	223
Лебедик Л.В. Можливості системи освіти дорослих для соціальної адаптації військовослужбовців збройних сил України.....	225
Лебедева А.О. Основні методи прийняття управлінського рішення командиром тактичного рівня.....	227
Marcinek Milan, Michaela Marcinekova, Zat'ko Jozef Voluntary military training with in the integrated rescue system of the Slovak Republic.....	229
Мірошин Є.В. Емпіричний аналіз основних типів командирів тактичного рівня та їх типових методів управління.....	234
Міршук О.Є. Питання реалізації військово-соціальної роботи в національній гвардії України.....	236
Можарівський В.В. Трансформація системи соціальних служб в умовах збройного конфлікту в Україні.....	238
Недря К.М. Капелани в національній поліції: закордонний досвід та вітчизняна реальність.....	240
Нестеренко А.В. Підходи до з'ясування сутності управлінської культури сержантів сухопутних військ збройних сил України.....	243

тактичного рівня. Це не є позитивним, оскільки роль батько-командира може стати професійною деформацією і перенестися на повсякденне життя офіцера.

Нами також з'ясовувалося, від чого залежить застосування стилів управління. Виявилися такі відповіді: від ситуації 30%, від особистості командира 52%. Це означає, що управлінська культура командира, його лідерські якості і особиста харизма, статус і характер впливають на вибір стилю управління, а, отже, і на якість несення служби.

Висновки: потрібне особливе навчання командирів тактичного рівня професійним вмінням впливу, комунікації і культурі управління з підлеглими, оскільки авторитарний стиль не є позитивним в довготривалій перспективі і має ряд негативних наслідків як для командира, так і для підлеглих. Потрібен демократичний стиль спілкування. Пропозиції: підвищувати кваліфікацію офіцерів в напрямку комунікації і культури управління, професійних вмінь впливати на підлеглих.

УДК 378

Бойчук Юрій Дмитрович, доктор педагогічних наук, професор, член кореспондент НАПНУ, ректор ХНПУ імені Г.С. Сковороди;

Зуб Олена Вадимівна, кандидат сільськогосподарських наук, доцент, доцент кафедри фундаментальних дисциплін Національної академії Національної гвардії України;

Таймасов Юрій Сафірович, кандидат педагогічних наук, начальник навчального пункту аварійно-рятувального загону спеціального призначення Головного управління ДСНС України у Харківській області, підполковник

КУЛЬТУРА ЗДОРОВ'Я ЯК НЕВІД'ЄМНИЙ СКЛАДНИК ПРОФЕСІЙНОЇ КУЛЬТУРИ МАЙБУТНЬОГО ОФІЦЕРА

Висвітлена тематика є вкрай актуальною в сучасному суспільстві. Основна цінність - здоров'я людини є показником соціально-економічного рівня розвитку суспільства, головним критерієм доцільності й ефективності всіх без винятку сфер державної діяльності (резолюція ООН №38/54 від 1997 року) [3]. У контексті світової і Європейської інтеграції України важливого значення набуває забезпечення високого рівня здоров'я населення, що надає в певній мірі поряд з професійними знаннями та вміннями вагому конкурентоздатність в сучасних умовах, які вимагають доброго здоров'я та високої працездатності [1]. Процес організаційно-структурних та змістових перетворень у закладах вищої військової освіти привів у рух її гуманістичні та культуротворні функції, реалізація яких знаходить відображення в розвитку особистості майбутнього офіцера. Метою є зазначити, що суттєва роль у цьому розвитку належить процесу формування культури здоров'я майбутнього офіцера, яка виступає

складовою його загальної та професійної культури, і яка є важливою якісною характеристикою особистісного розвитку, засобом і мірою реалізації її сутнісних здібностей [2]. Останнім часом до терміна «культура здоров'я» привернуто увагу фахівців різного профілю. Культура здоров'я – це важливий складовий компонент загальної культури людини, що визначає формування, збереження та зміцнення її здоров'я. Культурна людина є не тільки «споживачем» свого здоров'я, але й його «виробником». Елементом культури здоров'я є уважне і правильне ставлення людини до самої себе, прагнення до самопізнання, формування, розвитку і самовдосконалення своєї особистості. Культура здоров'я – це не тільки сума знань, обсяг відповідних умінь і навичок, але й здоровий спосіб життя гуманістичної орієнтації. Рівень культури здоров'я визначається знанням резервних можливостей організму (фізичних, психічних, духовних) і вмінням правильно використовувати їх [1].

Зв'язуючим елементом у тріаді «здоров'я-здоровий спосіб життя - культура здоров'я» є ціннісне ставлення до здоров'я. Звертаючись до проблеми культури здоров'я, дослідник А. Маджуга виділяє такі її види, що становлять інтерес для нашого дослідження [2]: культура фізична, показник якої – здатність індивіда впродовж усього свого свідомого життя керувати природовідповідними рухами свого тіла, тобто фізичними рухами, що забезпечують гнучкість хребта й еластичність м'язів; культура психологічна, фундамент якої – здатність людини керувати своїми почуттями й емоціями й на основі цього, а також на основі знань побудови безконфліктних стосунків, вступати в контакт з навколишніми людьми. А. Мітяєва акцентує увагу на тому, що культуру здоров'я необхідно визначати не тільки як суму знань про здоров'я, але й як активно-зацікавлену поведінку, засновану на духовних началах ставлення людини до потенціалу свого розвитку. Дуже важливо, на думку А. Мітяєвої, що людина розглядається як суб'єкт власного розвитку й одночасно як головний результат своєї діяльності зі зміни самої себе. Культуру здоров'я з цієї точки зору, на її думку, можна визначити як самосвідомість, самовідтворення людини в конкретних умовах її суспільно-перетворювальної (матеріальної і духовної) діяльності. Відповідно, суспільно-перетворювальна діяльність культури фізичної – це управління рухами тіла й функціональними можливостями організму; культури психологічної – це управління своїм мисленням.

Культура здоров'я набуває провідного значення серед глобальних проблем сучасності, що визначають майбутнє людства. Це обумовлено тим, що еволюція можлива тільки в здоровому суспільстві, яка, як стверджують вчені, здійснюється в даний час, і буде далі проходити в рамках теорії культурного освоєння світу. Культура здоров'я являє собою сукупність досягнень людства в різноманітних сферах: побуті, ідеології, освіті та вихованні, науці, мистецтві, літературі. З позицій сучасних наукових уявлень під культурою здоров'я слід розуміти ступінь досконалості, що досягається в оволодінні теорією і практикою оптимізації життєдіяльності людини, спрямованої на адекватну реалізацію її генетичного потенціалу, зміцнення і розвитку резервних

можливостей організму, з одного боку, й оздоровлення навколишнього її біосоціального середовища, з іншого, що в кінцевому підсумку сприятиме успішному виконанню функцій індивіда і прогресу людства в цілому [3]. Значущість культури здоров'я не обмежується її ставленням до індивідуального здоров'я. Її роль розглядається з позиції законів Всесвіту, що визначають життя майбутніх поколінь.

Культура здоров'я майбутніх офіцерів – це аксіологічне й рефлексійне підґрунтя збереження, зміцнення та корекції їхнього здоров'я. Означена характеристика завжди відбиває особисті якості конкретної людини та виявляється насамперед у здоров'язбережувальній діяльності, яка має особистісне значення, універсальний зміст, тобто може бути застосована при розв'язанні широкого кола особистісних і професійних ситуацій. У подальшому нашому вивченні цієї теми плануємо розкрити структурні компоненти формування культури здоров'я майбутнього офіцера.

Література:

1. Авдеєнко І. М. Сучасні підходи до розуміння поняття «культура здоров'я». *Педагогічні науки*: зб. наук. пр. Херсон: ХДУ, 2011. Вип. 59. С. 165-169.
2. Бойчук Ю.Д., Науменко Н.В. До питання щодо послідовності розгляду складових здоров'я . *Основи здоров'я*: наук.–метод. журн. Х.: «Основа», 2016. № 5. С. 38.
3. Горащук В. П. Теоретичні та методологічні засади формування культури здоров'я школярів : дис. докт. пед. наук: 13.00.01. Харків, 2004. 42 с.

*»——«•• *••»——«••*

УДК 316.46

Бондаренко Сергій Вікторович, курсант 117 навчальної групи курсу №1 гуманітарного факультету Національної академії Національної гвардії України

ДОСЛІДЖЕННЯ ЛІДЕРСЬКИХ ЯКОСТЕЙ ОФІЦЕРА ТАКТИЧНОГО РІВНЯ ТА ШЛЯХІВ ЇХ ФОРМУВАННЯ

Актуальність теми пов'язуємо з необхідністю формування лідерських якостей у офіцера тактичного рівня, оскільки специфічні особливості та вимоги військової діяльності зумовлюють необхідність наявності в офіцерів лідерських якостей. Проблема лідерства у військовому колективі завжди мала високу актуальність. Нині науковці, які займалися її вивченням, вказують, що за своїм статусом офіцер є формальним лідером свого підрозділу, але цього найчастіше виявляється недостатньо для ефективного керівництва підлеглими у складній обстановці, яка висуває додаткові вимоги до професійних особистісних якостей офіцера. Виникає питання про пошук ефективних шляхів формування цих